

מקור מספר 1 תלמוד בבלי, מסכת מגילה, דף כד, עמוד ב.

אמר ר' יוסי: כל ימי הייתי מצטער על מקרא זה:  
"והיית ממשש בצהרם כאשר ימשש העור באפלה" (דברים כח, כט)

—  
וכי מה אכפת לו לעור בין אפלה לאורה?  
עד שבא מעשה לידי:

פעם אחת הייתי מהלך באישון לילה ואפלה  
וראיתי סומא שהיה מהלך בדרך ואבוקה בידו.  
אמרתי לו: בני, אבוקה זו למה לך?  
אמר לי: כל זמן שאבוקה בידו בני אדם רואין אותי  
ומצילין אותי מן הפחיתין ומן הקוצין ומן הברקנין.

הסבירו את המדרש בשפה שלכם.  
כיצד ר' יוסי מתייחס לעיוור?  
כיצד לפי המדרש צריך להיות היחס בין החברה לעיוור?  
האם לדעתכם המדרש מדבר על משהו נקודתי או שניתן להרחיב את  
הרעיון לעוד חלשים בחברה?

מקור מספר 2 תלמוד בבלי, מסכת חגיגה, דף ה, עמוד ב.

רבי ור' חייא היו מהלכים בדרך.  
קשהגיעו לעיר אחת אמרו: אם יש כאן תלמיד חכם נלך ונקביל פניו.  
אמרו להם: יש כאן תלמיד חכם וסגי נהור הוא.  
אמר לו ר' חייא לרבי: שב אתה כאן ולא תזלזל בנשיאותך, ואני אלק  
ואקביל פניו.

תפסו רבי והלך עמו.  
קשנפטרנו מלפני אותו תלמיד חכם – אמר להם:  
אתם הקבלתם פנים הנראים ואינם רואים – תזכו להקביל פנים  
הרואים ואינם נראים.  
אמר לו רבי לר' חייא: ואתה היית רוצה למנעני מברכה זו!?

הסבירו את המדרש בשפה שלכם.  
כיצד מתייחס ר' חייא לעיוור?  
כיצד לפי המדרש צריך להיות היחס בין החברה לעיוור?  
האם לדעתכם המדרש מדבר על משהו נקודתי או שניתן להרחיב את  
הרעיון לעוד חלשים בחברה?

מקור מספר 3 תלמוד ירושלמי, מסכת שקלים, פרק ה, הלכה ד.

ר' הושעיא הגדול, ה'ה רבו של בנו סגי נהור וה'ה למוד לאכל עמו  
בכל יום. (הרב של הבן שלו היה עיוור)  
פעם אחת באו לו לר' הושעיא אורחים ולא הזמינו לאכל עמם.  
לערב נכנס אצלו ואמר לו: לא יקעס עלי,  
בשביל שהיו לי אורחים לא רציתי לבזות כבודו של מר,  
לפיכך לא אכלתי עמך היום.  
אמר לו: אתה פיסת את מי שנתאה ואינו רואה –  
מי שרואה ואינו נתאה יקבל פיוסך.

הסבירו את המדרש בשפה שלכם.  
כיצד ר' הושעיא הגדול מתייחס לעיוור?  
כיצד לפי המדרש צריך להיות היחס בין החברה לעיוור?  
האם לדעתכם המדרש מדבר על משהו נקודתי או שניתן להרחיב את  
הרעיון לעוד חלשים בחברה?